

l i p p e, εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν τῶν νοτίων Γερμανῶν l e f f e, ἀγ. lef-sa. λατ. lab ium, ἑλλην. *λάπ-τω*.

n a b e l, ὀμφαλός, λ. umb il-icus. Ἡ σανσκριτικὴ λέξις nābhīś δεικνύει, ὅτι ὁ ἀρχαιότερος τύπος τῆς ρίζης nabh ἔγινε διὰ μεταθέσεως ambh, ἐξ οὗ ἡ ἑλλ. καὶ λατ. λέξις.

n a r b e, ἀγ. narwa, οὐλή, εἶναι ταυτόρριζον μετὰ τοῦ ἑλλ. νεῦρον, τὸ ὁποῖον διὰ μεταθέσεως προήλθεν ἐκ τοῦ νερρον, λ. nervus. Ἡ ρίζα εἶναι, ὅπως ἐκ τῆς σανσκρι. ἀναφίνεται, nar, πρὸς τὴν συγγενέστατον εἶναι τὸ γερμανικὸν schnur, νευρά, λεπτὸν σχοινίον. Τὸ δὲ οὐσιαστικὸν der nerv εἶναι ξένον, μεταφερθὲν ἐκ τῆς λατινικῆς.

n i e r e, ἀγ. niero, ἑλλ. νεφρός. Τὸ πρὸς τὸ ἑλλ. φ ἀντίστοιχον ἔξέπεσεν.

o r, (συνήθως ohr), γτ. aus-o, λ. aur-is, ἑλλ. οὖς, νεοελλ. *αὐτ-ιον*. Περὶ τῆς τζακονικῆς λέξεως avoia-na ἰδὲ τὴν διατριβὴν μου Neogræca.

r ü c k e n, ἀγ. brucki, ἑλλ. *ράχνη*.

s c h l e i m, ἀγ. slim, ἑλλ. σίαλο-ν, λ. sal-iva. Ἡ ρίζα εἶναι sil. (sjal), ἐξ ἧς διὰ μεταθέσεως sli.

s c h w e i s s, ἀγ. sveiz, ῥῆμα schwitzen, ἑλλ. ἰδ-ρω(τ)-s. Ἡ ρίζα εἶναι svid σανσκρι. svid-jāmi, (ἰ-δίω). Τὸ F ἐξηφανίσθη καὶ τὸ σ ἐτράπη εἰς πνεῦμα δασύ.

s t i r n, μέτωπον, ἀγ. stigna, εἶναι ταυτόρριζον μετὰ τοῦ ἑλλ. *στέρνον*, τοῦ ὁποῖου ἡ πρώτη σημασία ἦτο τὸ *ἐστρωμένον*, τὸ *ἐπίπεδον*, ἀπὸ τοῦ στελέχους *στορ*.

z a n (κοινῶς zahn), ἀγ. zand, γτ. tūnth-uz, λ. dens (γεν. dent-is), ἑλλ. ὀδοῦς, ὁ-δόντ-ος. Τὸ σ τῆς ἑλληνικῆς λέξεως εἶναι προθετικόν.

z ä h r e, ἀγ. zahar, γτ. tagr, ἑλλ. δάκρυον. Ἡ λέξις zähre πρέπει νὰ γραφῇ μετὰ h, διότι ὑπάρχει γλωσσικὸς λόγος. (ἰδὲ νόμ. γ'). Τὸ h τοῦτο ἠκούετο πρότερον καὶ ἀκούεται καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τὴν βυαρικὴν διάλεκτον (die zehet).

z e h e, δάκτυλος τῶν ποδῶν, ἔχει κοινὴν τὴν ρίζαν πρὸς τὸ ἑλληνικὸν *δάκτυλος*, τοῦ ὁποῖου ἡ ρίζα εἶναι *δακ* ἢ *δεκ*, ἡ αὐτὴ μετὰ τοῦ δέχομαι (δέχομαι). Ὡς ἀνάλογον τῆς σημασίας ἀναφέρω τὸ γερμ. finger, δάκτυλος τῆς χειρὸς, ἀπὸ τοῦ fangen, πιάνω, δ=z, ἰδὲ νόμ. β'.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον φυλλάδιον.)

Dr. MICHAEL DEFFNER.

ΠΡΟΫΒΛΑ.

(Συνέχ. Ἰδε φυλλ. 319.)

V.

Τὸ γεῦμα ἦτο καλόν, καθόσον ὁ Κ. Βενουά εἶχε φροντίσει νὰ γίνῃ μεγαλοπρεπές. Τὰ φαγητὰ καὶ τὰ ποτὰ ἦσαν πολυποίκιλα, καὶ περὶ τὰ μέσα τοῦ γεύματος αἱ γλῶσσαι ἤρχισαν νὰ λύωνται.

Ὁ βαρόνος ἦτο ἔμπειρος περὶ τοὺς γαλλικοὺς οἶνους καὶ συχνὰ ἀνεπαργάζετο τὸ ποτήριόν του· διὸ καὶ δὲν ἐπρόσεχε πλέον εἰς τὰ νεύματα καὶ τὰ σημεῖα τοῦ Κ. Ἀλέξανδρου, ὅστις τῷ ἔνευε νὰ σιωπῇ. Ὁ Πέτρος ἄλλως τε τῷ ἀπέτεινεν ἀδιακότως τὸν λόγον, καὶ ὁ Σακραμέντος, εὐρίσκων αὐτὸν εὐγενέστατον, ἤρχισε νὰ λησμονῇ ὅτι δὲν ἤξευρε καλὰ τὴν γαλλικὴν.

Ὁ Παῦλος εἶδεν τὴν Εὐδοξίαν, ἐνῶ ἡ Κ. Βενουά ἐδιδμηγόρει ὡς ἔμπειρος περὶ τὰ τοῦ μαγειρείου· ὁ Κ. Γοργερὸν ὁμίλει περὶ τῆς σοκολάτας τῆς κατασκευῆς του, ὁ Κ. Βενουά περὶ τῶν μεταξωτῶν τοῦ ἐργαστηρίου του, καὶ ἅπαντες συνέπινον ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τοῦ ἐμπορίου τὸ ὁποῖον ἔδιδεν εἰς αὐτοὺς ἐξοχικὰς οἰκίας καὶ γεύματα πολυτελῆ.

Ὅτε ἐφθασαν εἰς τὸ τέλος, τὰ πρόσωπα ἦσαν ἐρυθρά καὶ ἡ εὐθυμία μεγαλητέρα· ὁ Ἀλέξανδρος ἀνεγείρας τὸ ποτήριόν του πλήρες οἴνου καμπανίτου προέτεινε πρόποσιν ὑπὲρ τοῦ ἐστιάτορος.

— Ναί! ἀνέκραξεν ὁ βαρόνος τείνων τὸ ποτήριόν του καὶ μεταχειρισθεὶς λέξεις ἀπρεπεῖς.

Ὁ Κ. Ἀλέξανδρος ἔνευσε μετὰ δυσχερεσκείας καὶ εἶπε πάλιν·

— Μὴ προσέχετε εἰς ὅ,τι λέγει, αἱ ἐκφράσεις του εἶναι μεξικανικαί.

Ἀλλ' ὁ Πέτρος ἐπεθύμει νὰ λάμψῃ ὁ ξένος, τοῦ ὁποῖου ἡ παρουσία τῷ ἐφαίνετο ἐπικίνδυνος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ φίλου του.

— Μὴ διακόπτετε λοιπὸν τὸν κύριον, εἶπεν, ἡ μεξικανικὴ αὐτὴ γλῶσσα εἶναι πολλὰ συνήθης εἰς Παρισίους.

— Δὲν εἶναι ἀληθές; ὑπέλαβεν ὁ βαρόνος ἐνθαρρυνθεὶς· μόνον ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἐγκρίνει τὰ γαλλικά μου καὶ μετ' ἐμποδίζει νὰ ὁμιλήσω ἀπὸ τὸ πρῶτον. Προτείνω νὰ πίνωμεν εἰς τὴν ὑγείαν τῆς καλλονῆς! ἀνέκραξε κύπτων χαριέντως πρὸς τὴν Κ. Βενουά, τὴν Εὐδοξίαν καὶ τὸν Κ. Γοργερὸν. . .

— Ὁραιοτάτα ἐκφράζεται, εἶπεν ὁ Κ. Γοργερὸν.

Ὁ κ. Βενουά εὕρισκεν ὅτι οἱ ξένοι ἔχουσι πρωτοτυπίαν περὶ τὸ ἐκφράζεσθαι, ὁ δὲ Κ. Γοργερὸν προσέθετο ὅτι οἱ Μεξικανοὶ εἶναι ἄνθρωποι γνωρίζοντες κάλλιστα τὴν σοκολάταν.

Ὁ βαρόνος ἀπεζημίωσεν ἐκυτὸν διὰ τὴν παρελθούσαν σιωπὴν του, καὶ ἀνενθυμήθη ὑπὲρ τὸ δέον τὸ λεξικὸν τῶν διδασκάλων του. Τινὲς τοῦ συνδαιτυμόνων δὲν ἐπρόσεχον εἰς τὰ παραδόξους ἐκφράσεις του· ἀλλ' ὁ Πέτρος οὐδεμίαν ἐξ αὐτῶν ἔχανε καὶ τὰς ἐσημείωνεν εἰς τὴν μνήμην του.

Ὅτε ἠγέρθησαν ἀπὸ τῆς τραπέζης ὁ Ἀλέξανδρος παρέσυρεν εἰς τὸν κήπον τὸν Μεξικανὸν, ὅστις ἤναψε τὸ σιγάρων του.

— Ὡραία τὰ κατωρθώσατε! εἶπε.

— Πῶς τί ἐκκαμ; . . . Ὅλος ὁ κόσμος μὲ πῦρε λαμπρόν· σὺ δὲν γνωρίζεις τὴν γλώσσαν τῆς καλῆς κοινωνίας. Ἐρωτήσατε τὸν Κ. Πέτρον ὅστις μὲ φαίνεται ἄνθρωπος μὲ γνώσεις.

— Διότι σὰς παρεκίνει πάντοτε νὰ ὁμιλήτε; Πλὴν εἶχε καὶ τοῦτο τὸν σκοπὸν του. Δὲν παρατηρήσατε λοιπὸν τὸν υἱὸν του ὅστις ἐκάθητο εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τῆς τραπέζης;

— Ποῖον; ἐκείνον τὸν νέον ὅστις μόλις ὁμιλεῖ καὶ πίνει κάκιστα;

— Ὁ ὁποῖος ὁμῶς ἔχει ὀφθαλμοὺς, καὶ μὲ ὀλίγην προσοχὴν θὰ ἤλυνασθε νὰ ἰδῇτε ὅτι συνήντων ἀδιακόπως τὰ βλέμματα τῆς κυρίας Εὐδοξίας.

— Ἄ! ἀληθινά; αὐτὸς εἶναι ὁ ἀντερραστής περὶ τοῦ ὁποῖου μὲ ὠμίλεις τὸ πρωτ;

— Νομίζω· καὶ ὁ πατήρ του σὰς παρεκίνει νὰ ὁμιλήτε διὰ νὰ σὰς καταστρέψῃ.

— Ἐλκ δά! Ἄν τοῦτο ἀληθεύῃ, εἶμαι ἄξιός νὰ πισθῶ μαζὶ του. . .

— Τοῦτο θὰ κατέστρεφεν ἐντελῶς τὴν ὑπόθεσίν σας. Μὴν εἴπετε τίποτε, παρατηρεῖτε καὶ ἄφετέ με νὰ ἐργάζωμαι ἀναλαμβάνων τὸν πατέρα.

— Κάμε ὅπως θέλεις. . . Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐν τούτοις πολλὰ ἀνόητοι, ἀλλὰ ἡ οἰναποθήκη των μὲ ἀρέσκει· διόρθωσε τὰ πράγματα ἂν δύνασαι, ἀλλὰ προσπάθησε νὰ μὴ μακρύνουν πολὺ τὸ πρᾶγμα, διότι μὰ τὴν ἀλήθειαν! . . . Καὶ ὁ βαρόνος στριφογυρίσας ζωηρῶς ἤναψε καὶ δεύτερον σιγάρων.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἀνύψωσε τοὺς ὤμους, καὶ ἂν δὲν ἦσαν αἱ εἴκοσι πέντε χιλιάδες τῶν φράγκων τὰ ὁποῖα δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ, θὰ ἐγκατέλιπε τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ φίλου του· ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις εἶχεν ἐνδιαφέρον προσωπικὸν δι' αὐτόν. Λαβὼν κατὰ μέρος τὸν Βενουά, ἐπήνεσε τὸν βαρόνον ὅστις, εἶπεν, ὠμίλει μετ' ἐνθουσιασμοῦ περὶ τῆς κυρίας Εὐδοξίας, ἐκολάκευσε τὴν ματαιότητα τοῦ ἐμπορίου καὶ τέλος, ὡς ἐν παρόδῳ καὶ τυχαίως, ἀνέφερε τὸν Παῦλον καὶ τὸν πατέρα του, ὠμίλησε περὶ αὐτῶν ὡς ἀνθρώπων ἄνευ καταστάσεως καὶ θέσεως, καὶ μὴ ἐχόντων μηδὲν μέλλον.

Ὁ Βενουά τὸν ἤκουσε πολλὰ εὐδιαθέτως λέγων καθ' ἐκυτὸν ὅτι ὁ Παῦλος ἦτο μὲν καλὸς νέος, ἀλλ' ἄνευ σημαντικότητος, καὶ ὅτι ὁ πατήρ του ἦτο φθο-

νερὸς καὶ δὲν τὸν ἐσυγχώρει τὸν πλοῦτόν του. . . Εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἦτο φιλελεύθερος καὶ τὸν ἐγνώριζον ὡς τοιοῦτον, ἀλλὰ τέλος ἔπρεπε νὰ μένῃ εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ὁ τίτλος τῆς βαρονίδος θὰ ἦτον ὠρσιότατος ἐφαρμοζόμενος εἰς τὴν θυγατέρα του.

— Ἔχετε δίκαιον, ἔλεγεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ὁ βαρόνος εὕρισκε εἰς αὐτὴν ὡς καὶ εἰς ὑμᾶς ἀληθὲς ἦθος εὐγενείας.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Εὐδοξία οὐδόλως ἐφαντάζοντο ὁποῖα συνωμοσία ἐγένετο ἐναντίον των· ἐβλεπον ὁμοῦ τοὺς ἀστέρας καὶ οὐδὲν ἐβλεπον ἐπὶ τῆς γῆς. Ὅσον δὲ διὰ τὸν Πέτρον, οὗτος προβλέπων τὸν κίνδυνον ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν Βενουά τὴν ἐπαύριον.

VI.

Τὴν ἐπαύριον τῶνόντι ἀπὸ πρωῒας καὶ πρὶν ἀκόμη φθάσῃ ἡ ὥρα τοῦ γραφείου, ὑπῆγεν εἰς τὸν Βενουά. Ἡσθάνετο μὲν μεγίστην ἀμνηχανίαν διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπ' αὐτοῦ ἐκρέματο ἡ εὐτυχία τοῦ υἱοῦ του καὶ τῆς Εὐδοξίας, ἐβλεπεν ὅτι ἀνάγκη ἦτο νὰ διαθέσῃ εὐμενῶς τὸν μάταιον γέροντα, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἀπεφάσισε νὰ κρατήσῃ ἐκυτὸν καὶ νὰ φυλάξῃ διὰ καλλιτέραν περιστάσιν τὰς σκληρὰς ἀληθείας τὰς ὁποίας συνήθως τῷ ἔλεγε. Πλησιάζας αὐτὸν ἤρχισε νὰ τῷ ἐπαινῇ τὸ γεῦμα τῆς παραλθούσης ἑσπέρας, τὰ θέλητρα τοῦ οἴκου του, τὴν κομψότητα τοῦ ἐνδύματος τῆς Κ. Βενουά καὶ τὴν μετριοφροσύνην τῆς θυγατρὸς του. Ἀλλ' ἀκουσίως προσέκρουσεν εἰς τὰς ἰδέας τοῦ νεοπλούτου, ὅστις βυθισμένος εἰς τοὺς φιλοδόξους σκοπούς του, ἦτο κακῶς διατεθειμένος περὶ αὐτοῦ.

— Ἡ μετριοφροσύνη της! ἀπεκρίθη δυσηρεστημένος ὁ Κ. Βενουά! Ἐ! μὲ τὸ εἶπες πολλάκις ὅτι εἶναι ἀπλὴ καὶ μετριοφρων. . . εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον τοιούτη καὶ διὰ τοῦτο τὴν μέμφομαι· τὸ τέκνον αὐτὸ δὲν εἶναι ἄξιον ἐμοῦ, ὁμοιάζει τὴν μητέρα της. . . βλέπει πάντοτε χαμηλὰ καὶ ποτὲ ὑψηλὰ.

— Τοῦτο ἀποδεικνύει, ἐπανέλαβεν ὁ Κ. Πέτρος ἀπορῶν, ὅτι δὲν εἶναι ματαία, καὶ τὸ κατ' ἐμὲ δὲν βλέπω ποῖον τὸ κακόν.

— Ἐγὼ ὅμως τὸ βλέπω· ὅταν δὲν ἔχῃ τις ματαιότητας ζῇ πεζῶς καὶ δὲν ἀναδεικνύεται.

— Οὐδέποτε γυνὴ ὑπερέχει τοῦ πλήθους ἄνευ κινδύνου. Βεβαίως δὲν θὰ ἐκολακεύεσθ ἂν ἡ Εὐδοξία ἐγένετο μία ἐκ τῶν γελοίων ἐκείνων γυναικῶν αἱ ὁποῖαι ἀποκτοῦν τὴν δόξαν των θυσιάζουσιν τὴν ὑπόληψίν των. Θὰ ἦναι τιμία γυνὴ, καὶ τοῦτο ἀξίζει περισσότερον· θὰ καταστήσῃ εὐτυχὴ τὸν σύζυγόν της.

— Πόσον ἀπλοῦς εἶσαι!

— Καὶ τί θέλεις νὰ εἶμαι;

— Ἀναγνωρίζω καὶ πάλιν τὰς μικρὰς ἰδέας σου· θέλεις τὴν γυναῖκα νὰ προσέχῃ τὰ οἰκιακά της, νὰ

πλύνῃ τὰ παιδιά της, νὰ ἐμβαλῶνῃ τὰ ὑποκάμισα τοῦ συζύγου της. . . Ἡ εὐτυχία αὐτὴ ἀνήκει εἰς ὁποῖαν δὴποτε περιουσίαν!

Ὁ Κ. Πέτρος φοβούμενος τὴν φιλονεικίαν δὲν ἀπῆντησεν· ἀλλ' ὁ ἔμπορος εἶχε πλέον ἀρχίσει· ἄλλως τε καὶ δὲν δυσηρεστεῖτο νὰ ἀποθαρρύνῃ τινὰς ἀπαντήσεις, καὶ νὰ ἀποφύγῃ ἐπίσημον ἐξήγησιν μετὰ τοῦ φίλου του, δεικνύων ἐκ τῶν προτέρων τὰ ὄνειρα τὰ ὁποῖα ἔτρεφεν ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς του.

— Τί διάβολον! ἔλεγεν, ἕκαστος προετοιμάζει δι' ἐχυτὸν εὐτυχίαν κατὰ τὰ μέσα του. Σὺ, δὲν εἶσαι πλούσιος καὶ θέλεις διὰ τοὺς συγγενεῖς σου ζῶν ταπεινὴν· ἔστω. Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι εἰς ἄλλην θέσιν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω τὴν Εὐδοξίαν, λάμπουσιν, ὀλίγον *Λέαινα* ὅπως εἶπες πρὸ μικροῦ· ὅταν θὰ τὴν βλέπω πορευομένην εἰς τὸν περίπατον, κομψήν, γολισμένην, ἐξαπλωμένην εἰς λαμπρὰν ἁμαξάν, θὰ λέγω εὐχαριστούμενος· ἐγὼ ἕκαμα ὅλα αὐτά!

Ὁ Κ. Πέτρος μόλις ἐκρατεῖτο διὰ νὰ μὴ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς μωρίας ταύτας τῶν ὁποίων ὑπωπτεύετο τὸν σκοπὸν· ἤθελεν ὁμως νὰ μὴ ἔχῃ τι διὰ νὰ μέμφεται ἐχυτὸν ὥστε κατάρθωσεν νὰ μειδιάσῃ καὶ εἶπεν·

— Ἐστω! ἕκαστος λαμβάνει τὴν εὐχαρίστησιν ἐκτὶ ὅπου τὴν εὐρίσκει· θὰ τὴν δώσῃς ἐὰν θέλῃς λαμπρὰν ἁμαξάν. . . ἀλλὰ δὲν ἐσκέπτεσο πάντοτε τοιοῦτοτρόπως. Ἐνθυμίσαι τὸν καιρὸν ὅτε ἐκάμαναμεν ὄνειρα μετριοφρονέστερα;

— Τότε ἐκάμαναμεν ὅ,τι ἐκάμαναμεν! εἶναι τόσον ἀνόητος ὁ ἄνθρωπος ὅταν δὲν ἔχῃ λεπτὸν!

— Τοῦτο θὰ εἰπῇ, ἐτυλλογίσθη ὁ Πέτρος, ὅτι αἱ ιδέαι μεταβάλλονται μετὰ τὸν πλοῦτον.

Ἀλλ' εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ προβῇ μέχρι τέλους· προσεποιήθη λοιπὸν ὅτι δὲν ἤκουσε καὶ ἐξηκολούθησεν·

— Ἐβλέπαμεν τὸν Παῦλον καὶ τὴν Εὐδοξίαν, οἱ τινες ἦσαν παιδιά τότε παίζοντα ὁμοῦ εἰς τὴν ἐξοχὴν ὅπου ἐπηγαίναμεν, ἐγευόμεθα τὴν Κυριακὴν, καὶ ἐλέγαμεν..

— Ναί, ναί, ὑπέλαβεν ὁ Βενουά, ἐλέγαμεν ὅτι ἦσαν νοστιμότατα. . .

— Ὅχι, καλλίτερα ἀκόμη, ἐλέγαμεν ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἐκμναν καλὸν ζεύγος. . .

Ὁ Κ. Βενουά προσεπάθησεν νὰ γελάσῃ· ἀλλ' ὁ Πέτρος τὸν ἔβλεπε σοβαρῶς καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξακολουθήσῃ·

— Ἐσχεδιάζαμεν νὰ τοὺς συζεύξωμεν, ὠμιλοῦμεν περὶ τούτου παρρησίᾳ καὶ αὐτῶν τῶν παιδιῶν, ὥστε συνείθισαν καὶ αὐτὰ εἰς τὴν ιδέαν ταύτην καὶ τώρα ἀγαπῶνται.

— Ἀγαπῶνται! ἀνέκραξεν ὁ Βενουά. . . ναί, βεβαίως, ἀγαπῶνται. . . φιλικῶς.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Πέτρος θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Βενουά, ἀγαπῶνται ἐρωτικῶς, ὡς μνηστῆρες, καὶ χθὲς μὲ ἀνήγγειλαν ὅτι δὲν δύνανται πλέον νὰ ζήτουν ὁ εἰς ἄνευ τοῦ ἄλλου.

Ὁ Βενουά ὠπισθοχώρησεν· ἡ ὀργὴ ἠλλοίωσεν ὅλον του τὸ πρόσωπον·

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Κ. Παῦλος ἐτόλμησε. . .

— Ὅχι, πιστεύω ὅτι ἡ Εὐδοξία ὠμίλησε πρώτη.

— Εἶναι ἀδύνατον, ἡ κόρη μου σέβεται πολὺ ἑαυτήν. . .

— Διὰ νὰ ἀγαπήσῃ ἐκείνον τὸν ὁποῖον οἱ γονεῖς της τὴν προορίζουν.

— Τὴν προορίζουν! τὴν προορίζουν! ἐπανελάμβανεν ὁ Βενουά βαδίζων τεταραγμένος· τὸ εἶπα ποτὲ εἰς αὐτήν; Τοιοῦτοτρόπως αἱ μετριοφρονες κυρίαὶ ἀποφασίζουν περὶ ἐχυτῶν; Ἄν ἤξευρα ὅτι ἐπέτρεψεν εἰς ἑαυτήν. . .

— Τὸ γνωρίζεις τώρα καὶ κατὰ παράκλησιν της ἔρχομαι σήμερον νὰ σὲ ἐρωτήσω· πότε προσδιορίζομεν τὸν γάμον;

Ὁ Κ. Πέτρος κῦξῃσεν ὀλίγον τοὺς λόγους τῆς Εὐδοξίας ἀλλ' ἐπίστευεν ὅτι εἰς τινὰς οἰκίας πρέπει νὰ κρούσῃ τις δυνατὰ διὰ νὰ τῷ ἀνοίξωσιν.

Ὅσον δὲ διὰ τὸν Βενουά κατεβλήθη ὑπὸ τῆς τόλμης ταύτης· μικρὸς, ἀπλοῦς ὑπάλληλος νὰ τολμήσῃ νὰ ζητήσῃ τὴν θυγατέρα του, ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἰδιοκτήτην τῆς *Περουβίας*! Νὰ κηταχρασθῇ τῆς φιλίας του, τῶν παρελθουσῶν ὑποχρεώσεων, διὰ νὰ παρεμποδίσῃ τὰ σχέδιά του! Ἦτο τῶντι μεγίστη αὐθάδεια! Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἐσκέπτετο δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμιλήσῃ· εἰδὼς τι αἰδοῦς τὸν ἐκράτει ἀκόμη.

— Ὁ γάμος! ὁ γάμος! ἐπανελάμβανε μετ' ἐκπλήξεως· πολλὰ γρήγορα τελειώνεις τὰς ὑποθέσεις!

— Αὐτὸς εἶναι ὁ τρόπος μου· ἡ εὐτυχία εἶναι φαντασιόκοπος· ὅταν παρουσιάζεται δὲν πρέπει νὰ τῇ κλείῃ τις τὴν θύραν.

— Πάλιν ἡ εὐτυχία σου! Σὲ τὸ εἶπα ἤδη, ἡ εὐτυχία εἶναι ὅπως τὴν ἐννοεῖ τις.

— Ἐλα, εἶπεν ὁ Πέτρος ὁμιλῶν μὲ περισσοτέραν ἡσυχίαν καθόσον ἔβλεπε τὸν ἄλλον ὀργιζόμενον, ἔλα, Βενουά, μὴ μὲ κάμῃς τὴν πρόσθεσιν ἐμπορικῆς εὐτυχίας· σὲ ὁμιλῶ περὶ τῆς ἀληθοῦς εὐτυχίας, ἥτις δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ σάκκον χρυσοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην, ἀπὸ τὸ πρέπον.

— Ναί, τὸ πρέπον· ἀλλὰ νέκ δεκαοκτὼ ἐτῶν δὲν δύνανται νὰ κρίνῃ αὐτό. Πλὴν αὐτὸς εἶναι ὁ καρπὸς τῶν κακῶν συμβουλῶν.

— Μήπως λέγῃς αὐτὸ δι' ἐμέ;

— Δὲν ὀνομάζω κανένα. . . ἰδοὺ ποῦ φθάνει τις. . . Ἀνατρέφει τὴν κόρην του, κοπιᾷ δι' αὐτήν, ἰδρώνει, πτύει αἷμα διὰ νὰ τὴν ἀνυψώσῃ ὅσον τὸ

δυνατὸν περισσότερον, ἐκείνη γίνεται μικρά, ταπεινώνεται ὅσον δύναται.

Ὁ Κ. Πέτρος ἐγερθεὶς ἐβάδιζεν, ὡς καὶ ὁ Βενουά, ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ δωματίου, καὶ ἠσθάνετο ὅτι μ' ὅλας τοῦ τὰς ἀποφάσεις ἡ ὄργη κατελάμβανεν αὐτόν.

— Θὰ ἐπρωτίμας νὰ ἡρυθρία διὰ τοὺς γονεῖς της;

— Ἄν κατεῖχε θέσιν ἄρκετὰ ὑψηλὴν διὰ τοῦτο...

— Ἡ θὰ εὕρισκες καλὸν νὰ σ' ἐκλείς τὴν θύραν της;

— Καὶ εἶναι δυνατόν; Ἡ κόρη εἶναι πάντοτε κόρη.

— Ὅταν μένη εἰς τὴν σφαῖράν σου, ὅταν νυμφεύεται τίμιον ἄνθρωπον, ὅστις δὲν θεωρεῖ ἑαυτὸν ἀτιμαζόμενον τείνει τὴν χεῖρα εἰς τὸν πενθερόν του.

— Δὲν ἐρυθρία τις δι' ἐν ἑκατομμύριον.

— Διὰ τὸ ἑκατομμύριον, ὄχι, ἀλλὰ δι' ἐκείνον ὅστις τὸ δίδει, ναί! Δὲν λέγω τοῦτο διὰ σὲ περισσότερον ἢ δι' ἄλλον... Ἰποθέτω ὅτι δὲν πιστεύεις ὅτι δοῦξ ἡ κόρης θὰ σὲ ἀνοίξῃ ποτὲ καλῶς τὴν θύραν του;

— Καὶ ὅμως τοῦτο γίνεται, ἀνέκραξεν ὁ Βενουά ἀνορθούμενος ὅλος· οἱ εὐγενεῖς ἐρχονται πρὸς ἐμὲ, ἐπιζητοῦν τὴν συγγένειάν μου.

Ὁ Κ. Πέτρος σταματήσας καὶ παρατηρήσας αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτὶ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Νομίζω ὅτι σὲ ἐννοῶ, εἶπεν, ὁμιλεῖς περὶ τοῦ μεξικανοῦ σου βαρόνου;

— Ἀξίζει ὅσον καὶ οἱ ἄλλοι! καὶ ἂν θέλω ἡ κόρη μου θὰ γίνῃ βαρονίς.

— Εἴσαι λοιπὸν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τυφλός; Θὰ θυσιάσῃς τὴν κόρην σου εἰς τὴν ἀνόητον ταύτην ματαιότητα; Ὅπως δὴποτε ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃς καλλίτερα· βεβαίως δὲν ἐκλείσας οὔτε τοὺς ὀφθαλμοὺς οὔτε τὰ ὠτιά σου! Ὁ βαρόνος σου εἶναι τυχοδιώκτης· μόνον πέντε λεπτά νὰ τὸν ἀκούσῃς βεβαιώνας περὶ τούτου.

— Βέβαια! ἀνέκραξεν ὁ Βενουά παραφερόμενος καὶ μὴ μετρῶν πλέον τοὺς λόγους του· ἄνθρωπος μὲ γέννησιν, μὲ κοινωνικὴν θέσιν, θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν μου, καὶ τὸν προσβάλλουν· εἶναι ἀπλῶστατον!

— Δὲν τὸν προσβάλλω, τῷ ἀποδίδω δίκαιον· δὲν ἠξεύρω ἂν ᾔναι εὐγενὴς ἡ βαρόνος, ἀλλὰ, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν εἶδε τὸν κόσμον εἰς τὴν Γαλλίαν, εἶδε τὸν κόσμον τοῦ Κήπου τοῦ Μαβίλ· φαίνεται ὡς νὰ ᾔτο ὑπάλληλος αὐτοῦ τοῦ Κ. Ἀλεξάνδρου ὅστις σὲ τὸν παρουσιάζει... Ὁραῖος ἐγγυητὴς διὰ βαρόνον!... Τί ἐρχεται νὰ κάμῃ εἰδὼ ἐξ ἀπροάπτου; Βεβαίως ἡ συμπάθεια δὲν τὸν ἔφερε, διότι δὲν γνωρίζει καὶ τὴν θυγατέρα σου, ὠτφράνθη τοὺς κόπους σου μὲ τὰ φλωρία.

— Ἀκόμη καλλίτερα! Σὲ ἐννοῶ, δὲν μὲ θέλουν εἰμὴ διὰ τὰ χρήματά μου... Καὶ τῶνόντι τί εἶμαι; Ἀσήμαντος ἄνθρωπος καὶ πρέπει νὰ περιορισθῶ εἰς τὴν σφαῖράν μου, ὡς λέγεις, νὰ ἐκλέξω διὰ γαμβρὸν ἄνθρωπον ἄνευ θέσεως, ἄνευ καταστάσεως, ἐν ῥα-δισῦργον, ὅστις θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐλκύσῃ τὴν ἀγάπην τῆς κόρης μου, καὶ ὅστις θὰ ὠφεληθῇ νυμφευόμενος αὐτήν.

Ὁ Πέτρος ἀνεσκίρτησε καὶ ὥρμησεν ἐναντίον τοῦ Βενουά, ὅστις ὠπισθοχώρησεν ἐντρομος· ἀλλὰ εὐθὺς συναισθανθεὶς τὸ ἄτοπον τῆς παραφορᾶς του, καὶ βιάσας ἑαυτὸν ἐκρατήθη καὶ καταπραῦνθη ὀλίγον.

— Ἐν μόνον πρᾶγμα ἔχω νὰ σὲ ἀπαντήσω, εἶπεν· ὅτε ἐπεθύμεις νὰ νυμφεύσῃς τὴν κόρην σου μὲ τὸν υἱόν μου ἡμὴν πολὺ πλουσιώτερος σοῦ. Πλὴν τώρα δὲν πρόκειται περὶ ἐμοῦ ἐδῶ· δὲν θέλω νὰ ὀργισθῶ, περὶ τῶν τέκνων μας μόνον σκέπτομαι, τὰ ὅποια θὰ ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν λύπην τῶν ἂν τὰ χωρήσωμεν. Πιστεύεις ὅτι ἐποφθαλμιούμεν τὰ φλωρία σου; λοιπὸν κράτησε τὰ χρήματά σου καὶ δός μας τὴν Εὐδοξίαν ἄνευ προικός.

— Δὲν θέλω νὰ τὴν νυμφεύσω ὡς πτωχὴν καὶ μὲ κάμνεις νέαν προσβολήν.

— Δὲν ἔχεις καρδίαν, ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος, καὶ δὲν ἔχεις καὶ τὴν γενναιότητα τῆς εἰλικρινείας, λησμονεῖς τὰ πάντα· τὴν ἀρχαίαν μας φιλίαν, τὸν λόγον τὸν ὅποιον ἔδωκες, τὴν εὐτυχίαν τῆς κόρης σου, ὅλα αὐτὰ εἶναι μηδέν!

Λαβὼν δὲ τὸν πῖλον ὅπως ἐξέλθῃ·

— Ἀναχωρῶ, εἶπε, διότι θὰ σὲ εἰπῶ πράγματα πολὺ σκληρά. Σὲ ἀφίνω νὰ σκεφθῇς· ἰδὲ μήπως θέτεις τὴν γελοῖαν ματαιότητά σου ὑπεράνω τοῦ λόγου σου· σκεφθῇτι ἂν θέλῃς νὰ δώσῃς τὴν κόρην σου εἰς τίμιον ἄνθρωπον ὅστις τὴν ἀγαπᾷ, ἢ νὰ τὴν παραχωρήσῃς εἰς πτωχὸν ξένον ὅστις θὰ τὴν καταστήσῃ δυστυχῇ, ὅστις θὰ φάγῃ τὰ πλούτη της καὶ μετ' ὅλα αὐτὰ θὰ τὴν περιγελά. Μὲ ἀκούεις;... Ἰγίαινε... θὰ ἐνταμωθῶμεν ὅπως σὺ θελήσῃς.

Ἀπῆλθε δὲ μὲ βῆμα ταχὺ καὶ εὕρισκετο ἤδη μακρὰν ὅταν ὁ Βενουά ἀναλαβὼν μικρὰν τινα δύναμιν ἐφώναζεν·

— Ἰγίαινε! δὲν ἔχω ἀνάγκην τῶν μαθημάτων οὐδενός· περιφρονῶ τοὺς φθονερούς...

VII.

Ὁ Πέτρος δὲν ἐπάτει πλέον εἰς τὸν οἶκον τοῦ φίλου του καὶ περιέμενεν· ἀλλ' ὁ Βενουά προσεποιεῖτο τὸν νεκρὸν, διότι ἐνόεε ὅτι εἶχεν ἄδικον, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεστρέφετο ἔτι μᾶλλον ἐκείνον ὅστις εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν μεμψή. Ὁ Παῦλος ἦτον ἀπελπισ, ἡ Εὐδοξία ἐκλαίεν, ἡ Κ. Βενουά ἐπέπληττε τὸν ἄνδρα της, καὶ αὐτὸς, ἡρεθισμένος κατὰ πάντων, ἰσχυ-

ρογνώμων ὥς πάντες οἱ ἀσθενεῖς νόες, ἐκακομεταχειρίζετο πάντας τοὺς περὶ αὐτὸν, καὶ γραφεῖς καὶ σύζυγον καὶ κόρην. Ἡ οἰκία ἐγένετο ἄλλη κόλασις. Ἐν τούτῳ ἡ Κ. Βενουά δὲν ἔχανε πᾶσιν ἐλπίδα. Ἄφες, ἔλεγε πρὸς τὴν θυγατέρα της, τὸν πατέρα σου νὰ φωνάζῃ· τὸν γνωρίζω· ὅταν βλέπῃ ὅτι κανεὶς δὲν τὸν ἀντιστέκεται ἐνδίδει ἐπὶ τέλους.

Ἡ Εὐδοξία φύσει ἠτίξ, ἠκολούθει ταύτην τὴν συμβουλὴν καὶ δὲν παρεπονείτο πλέον ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ πατρὸς της· ἐπειδὴ ὅμως τὴν ἐβλεπεν οὗτος ἔχουσιν κοκκίνους τοὺς ὀφθαλμούς· ἤρεθίζετο ἔτι μᾶλλον, ἐξήρχετο τῆς οἰκίας, ἠγωνίζετο ν' ἀποφύγῃ τὴν ιδέαν ἣτις κατεδίωκεν αὐτὸν, καὶ παρεδίδοτο ἀκάθεκτος εἰς τὰς ἐμπορικὰς τοῦ ὑποθέσει. Καὶ ἐνῷ πρὶν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἐβασίλευεν εὐθυμία καὶ χαρὰ, σήμερον ἐβλεπε τὰ πρόσωπα ὅλων περίλυπα· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπώλει καὶ ἐκέρδαινε πολλὰ παρηγορεῖτο, ἀφοῦ μάλιστα καὶ ὁ κουρεὺς, ἡ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐταιρία εἶχεν ἤδη συγκροτηθῇ, ἀδικόπως παρὼν ἐνίσχυεν αὐτόν.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐλθὼν ὁ κουρεὺς εἰς τὸ κατάστημα εὗρε τὸν Βενουά, ἠρεθισμένον ἤδη ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὰ παράπονα τῆς οἰκογενείας του, κερκυνοβολουῖντα ἐναντίον ἐργοστασιάρχου τινός.

— Πῶς σὲ φαίνεται; ἀνέκραξεν ἐργοστασιάρχαι οἱ ὅποιοι δὲν δύνανται νὰ ζήσουν ἄνευ ἡμῶν, καὶ ὅμως στασιάζουν, καὶ θέλουν νὰ μᾶς ὑπαγορεύσουν νόμους. Ἴδου εἰς ἐξ αὐτῶν ὅστις μᾶς ἀπειλεῖ ὅτι θὰ ἐκθέσῃ τὰ ἐμπορεύματά του, θέτων ἐπὶ ἐκάστου πράγματος τὴν τιμὴν τοῦ ἐργοστασίου!.. Καὶ τολμᾷ νὰ εἴπῃ ὅτι πρῶττοι τοῦτο ὑπὲρ τοῦ δημοσίου συμφέροντος! Τί μᾶς μέλει περὶ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος; . . . πρόκειται περὶ ἡμῶν οἱ ὅποιοι ἐκθιτομεν τὰ ἐμπορεύματα καὶ τὰ δίδομεν ἀξίαν. Λέγει ὅτι κερδίζομεν ὑπὲρ τὸ δέον! Μήπως πρέπει νὰ καταστραφῶμεν διὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσωμεν; . . . Ἄς τολμήσῃ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλὴν του καὶ θὰ παραιτήσωμεν ὅλον τὸ ἐργοστάσιόν του καὶ ἐντὸς τριῶν μηνῶν θὰ ᾔῃαι κατεστραμμένος· τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτόν! Τὸ ἐμπόριον εἶναι ὅπως ὁ πόλεμος· εἰς τὰς κατεπαιγούσας περιστάσεις ἐγκαταλείπει τις τοὺς πληγωμένους. . .

Ὁ Ἀλέξανδρος βεβηλῶς δὲν εἶχε καμμίαν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν διαψεύσῃ καὶ συνήνεσεν εἰς πάντα ταῦτα.

— Ἄς ἀφήσωμεν αὐτὸν τὸν ῥαδιοῦργον, εἶπε, καὶ ἂς ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν ὑποθέσεων μας. Αἱ διακρίσεις χιλιάδες φράγκων τὰς ὁποίας πρόκειται νὰ σᾶς δώσω εἶναι ἔτοιμαι. Γνωρίζετε ὅτι δὲν σᾶς τὰς προμηθεύω μόνο;· δύο φίλοι μὲ συντρέχουν· ἀλλ' ὅλα εἶναι ἀποφασισμένα μεταξύ μας, δὲν μᾶς μένει πλέον ἢ νὰ ὑπογράψωμεν.

Ἡ εἰδήσις αὕτη κατεπράυνε τὸν Βενουά.

— Ἄ! Ἄ! ἀνέκραξε· θὰ κάμωμεν μεγάλα πράγματα· θὰ ἀνοίξωμεν ὅλα τὰ πηνία καὶ θὰ πλεύσωμεν ἐπὶ τοῦ Πακτωλοῦ.

Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε καὶ αὐτὸς τὰς ιδέας του· ἐπεθύμει νὰ αὐξήσῃ τὰ ἐργαστήρια, νὰ πωλῇ πεντὸς εἶδους πράγματα, ἀκόμη καὶ ὑποδήματα καὶ φενάκας, νὰ ἔχῃ, ἐν συντόμῳ, μέγα ἐμπόριον. Ὅσον δὲ διὰ τὸν στολισμὸν τῶν ἐργαστηρίων ὡς πρὸς τὸ καλλιτεχνικὸν μέρος, ἀνεδέχετο τὰ πάντα, διότι εἶχε μεγάλην ἀδυναμίαν εἰς τοῦτο.

— Ἐγὼ δὲ, εἶπεν ὁ Βενουά, ἀναλαμβάνω τὰς ὑποθέσεις. Ἐδῶ ὅπου ἐφθάσαμεν πλέον δύναιται νὰ σὲ ἀποκαλύψῃ τὴν πολιτικὴν μου. Βεβηλῶς ὁ οἶκός μου ἔδινε καλῶς, ἀλλὰ μὲ κεφάλαια σημαντικώτερα, δύναται τις νὰ ὠφεληθῇ ἐπιτηδείως τῶν περιστάσεων, νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα εἰς συναδέλφους ἔχοντας ἀνάγκην χρημάτων καὶ δίδοντας τὰ ἐμπορεύματά των εἰς τὸ τρίτον τῆς ἀξίας των· καὶ τὰ πράγματα δὲ ταῦτα πωλοῦμεν ἡμεῖς μὲ τιμὰς αἱ ὅποιαι θαβρύνουν τὸ κοινόν. . . καὶ αἱ ὅποιαι μᾶς ἀφίενουν ἐξήκοντα τὰ ἑκατόν. Ἐχε πεποιθῆσιν εἰς ἐμέ!

Οἱ δύο συνεταῖροι συνεννοοῦντο ἄριστα καὶ ἐφαινοντο σπεύδοντες νὰ πραγματοποιήσωσι τὰ σχέδιά των. Ὁ μὲν Κ. Ἀλέξανδρος προέβλεπε περιουσίαν δι' αὐτόν, ἐνῷ ὁ Βενουά ἂν καὶ ἐφώναζεν ὅτι ὁ οἶκός του ἐβάδιζε καλῶς ἄνευ τῶν διακρίσεων χιλιάδων φράγκων τὰ ὅποια τῷ εἶχον προσφερθῇ, ἦτο ἀληθῶς πολλὰ εὐτυχῆς· εὐρίσκων ἐγκαίρως περιστάσιν ν' αὐξήσῃ τὰ κεφάλαιά του τὰ ὅποια εἶχον διασπαρῇ εἰς διαφόρους ὑποθέσεις.

Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ συναντηθῶσι περὶ τὰ τέλη τῆς ἐβδομάδος εἰς τοῦ συμβολαιογράφου, καὶ νὰ συνυπογράψωσι τὸ ἑγγραφοῦν καὶ ἐν ταύτῳ νὰ καταβῶσι τὰ χρήματα.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος· ἐτοιμαζόμενος ν' ἀναχωρήσῃ, δὲν θὰ λησμονήσετε τὸν φίλτατον βερόνον;

— Μείνε ἥσυχος. . . Μὲ κάμνουν μικρὰς τινὰς ἐνστάσεις· ἡ σύζυγός μου θεωρεῖ τὸν Πέτρον ὡς μαντεῖον καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς τὸ λέγει, πιστεύει ὅτι ὁ βερόνος εἶδε μόνον τὴν κακὴν κοινωνίαν τῶν Παρισίων, ὅτι ὁμιλεῖ ὡς οἱ συχνάζοντες εἰς τὰ καφενεῖα μόνον, ἀλλ' ἐγὼ γνωρίζω αὐτὰ τὰ πράγματα, νομίζω, καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὲ ἀπατήσουν.

— Εἰσθε τόσον εὐγενεῖς ὅ ἴδιοι ὥστε ἀδύνατον νὰ μὴ ἐννοῇτε τὸν ἄνθρωπον τὸν ἔχοντα καταγωγὴν ἀριστοκρατικὴν. . . Πρέπει νὰ παραβλέπατε τὸν φθόνον· εἶναι ζελοτύποι τῆς λαμπρότητος τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς δώσῃ ἡ περίφημος αὕτη συγγένεια.

— Θὰ γίνῃ!

— Γνωρίζω ὅτι ἔχετε χαρακτῆρα.

— Καὶ θὰ τὸ ἀποδείξω!

Ὁ Ἀλέξανδρος ἀνεχώρησε καὶ ὁ Βανουὰ μείνας μόνος ἔτριβε τὰς χεῖράς του καὶ ἔλεγε·

— Καλὰ πηγαίνουν ὄλα, καλὰ ! Ἡ τραπεζιτικὴ αὐτὴ ἑταιρία εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεμίχθην μὲ ἀνησύχει ὀλίγον, διότι ἀπορροφᾷ ἀρκετὰ κεφάλαια ἀλλὰ μὲ τὰ χρήματα τοῦ Ἀλεξάνδρου θὰ ἐπαρκέσω εὐκόλως εἰς ὄλα. Ἐντὺς δύο ἐτῶν θὰ ἔχω ἱδικά μου ἕν ἑκατομμύριον πεντακοσίας χιλιάδας φράγκα ! . . . θὰ εἶμαι πενθερὸς βαρόνου καὶ καθ' ὁδὸν θὰ φθάσω ὅπου θελήσω . . .

Ὅτε δὲ ἡ κόρη του εἰσῆλθε νὰ τῷ εἰπῇ καλ' ἡμέραν, εὔραν αὐτὸν εὐθυμότατον, διότι οἱ θησαυροὶ καὶ τὰ μεγαλεῖα τὰ ὁποῖα προέβλεπε διὰ τὸ μέλλον εἶχον θαμβώσει αὐτόν.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΩΙ Δ Η

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

ΚΥΡΙΑΔΟΝ ΤΟΝ Β'.

ΠΟΙΗΘΕΙΣΑ ΚΑΤΑ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΤΗΣ Β' ΤΩΝ

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ ΠΙΝΔΑΡΟΥ

Υ Π Θ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ

Πελοποννησίου.

Τελειοδιδάκτου τῆς θεολογικῆς τῶν Ἱεροσολύμων Σχολῆς, καὶ προσεγεχθεῖσα τῷ Πατριάρχῃ τῇ ἁ Ἰουλλίου αἰσά, ἡμέρα τῶν ἀπολυτηρίων ἐξετάσεων αὐτοῦ.

«Ἔστι δὲ τις λόγος ἀνθρώπων, τετελεσμένον ἔσθ' ὅν
μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι θεοπεσία δ' ἐπέων
καύχαις ἀοιδὰ πρόσφορος».

(Πίνδ. Νεμ. Θ'. στιχ' 7—8).

Στροφή α'.

Πόθος μ' ἔλεν Πινδάρου νῦν,
μελιτώεις τὸν ἱὸς ποτε σοφῶν τράφη Διὸς κορῶν,
ἀδυπνῶν θ' ὅς γε Χαρίτων νίμετο κᾶπον χαροῖν ἀγλαῶν
χειλέων ἀπὸ ἄγνων

5 κείνου κλέος ἐνίσσετ' ἄνδρας ἐπὶ νικηφόρους,
φίλασαν δὲ μελίκωμα αὐτοῦ ἔπη τυράνων τε πλῆθος,
Ἑλλάς τε πᾶσα, θιμὰ τοῖσι πολλ' ἀειδομένα.

Ἀντιστροφή α'.

Ὅθ' εἰ γὰρ ἦν ζωὸς ὠνὴρ,
Κύριλλε, σάισι καύχαισιν ἐπέων τε μελιαδέων
10 οὐρὸν κεν ἤγειρε λιγύον, ἔκχεε τ' ἔερσαν κᾶρα ἐπὶ τῶν
χαρμάτων ἀδρότατων.
Κίνδυνος δὲ μέγας μάχας ἀφοβίας δεύεται,
φαιναὶ δὲ ἀρεταὶ ἀοιδᾶς ὅπα γλυκεῖαν θέλοντι,
τρισπᾶν γε τάν τινα πύρρων χορὸς πόρην Χαρίτων.

Ἐπώδός α'.

15 Μολπᾶς δὲ χάρμ' εἴ γε θεοδοτόν

μὴ ἔχων τις, ἐκ φρενὸς ἑᾶς λαλαχεῖν ἄκραντα
ἔπεα ἰλδοίτο, ἐνδίκως ψυχρὸν αὐτὸς σοφῶν
ῶσαν γέλωτ' αὐτίκ', ἔστα δὲ τε ἄφρωνος.
Φοῦε τινα ἄριστον ἄλμπιστον ἔμμεν,
20 διδάκτ' ἔπη δὲ οὐδέν ! 1).

Στροφή β'.

Ἐγὼ δὲ πῶς δὴ θίγω νῦν
χερὶ λυρᾶν, αἰδρίε τε, ἀγανᾶν τε Χαρίτων ἄνευ ;
Πράσσει μ' ὅμως τοῦτο βαθῆος τε ἱεροῦ τε χρέους ἐντολή.
Ἀλλὰ θυμὲ ἄγε δὴ
25 ἰθύντορα Κύριλλον ἀρχηγόνου Ἐκκλησίας
φαιναῖς ἐπ' ἀρεταῖσιν ἐγκωμίων πτυχαῖς δαιδάλωσιν·
βέζων ἐναίσιομα γὰρ αἵτιαν τις οὐ ποτ' ἔχει.

Ἀντιστροφή β'.

Ὅρα δὲ νῦν κῦμα πρῶτον
χάλιχ' ἔπα ἰλίsson προσκατεκλύσει. Παλάγος δ' ὕδωρ
30 πᾶ δὴ ἑρετμοῖς σχίσσμεν εὐρυόου ; ἐκ τοῦ δὲ σᾶς ἄρξομαι,
Πατριάρχ' ἀγλαίας ;
Ἡ τοι ἀγακλυτὰ μὲν ἀμφίρυτός ἐστιν Σάμος,
φάους ἐνθα σὺ γε Ἀλίου εἶδες ἀγλαῶν πρῶτα ἀῶω·
Ἐκκλησία δὲ Ἱερουσαλήμ φαινοτάτα,

Ἐπώδός β'.

35 τῇ λαμπρῇ ἀστὴρ ἐπάνης, Πάτερ·
κείνο ὅσα ἐσθ' ἰσά θεοῦ ὥπασεν λαῶ ἄμαρ,
Τὸ σ' ἐπὶ θάκου κλυτοῦ Σιών, Κύριλλε, πάμπρωτ' ἴδε !
Γάθησεν Ἐκκλησία, χαῖρε τόκα δ' Ἑλλάς,
χάρης δὲ σὺ τε ἱρὸ ἀρχαγὲ θείας
40 Σιών, ΚΥΡΙΑΔΕ ΠΡΩΤΕ !,

Στροφή γ'.

πίνους ὑπὲρ τὰς ἀνέτλας ;
ἱερὸν ἐκ σκότους ἰλδόμενος εἰς φῶς ἄγειν θεοῦ
λαόν. Μάκαρ τίς σε τόκα εἶδε μελιδῶν ἄνευ ἀμείρα ;
τίς δ' ἔδα, Πάτερ, ὕπνου
45 κλειστὸν ἐπὶ σῶν ποθ' ἀδῶ γλεφάρων θεῖσα νόξ ;
Τὸ νῦν αὐράνια δώματ' ἔχεις μετ' ὀλβίων Πατριαρχῶν,
Ἐκκλησία δὲ μελέων σε ἀνθεσιν στεφανοῖ.

Ἀντιστροφή γ'.

Ἐχων δὲ ἴστω πεδίλῳ
πόδα ΚΥΡΙΑΔΟΣ ἐν τῷ δ' ἐν ἀγακλυτὸς ὁ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.
50 Κείνου μόνον δ' οὐκ ὄνομα, ἀλλ' ἐπὶ ἔχει καὶ σφᾶς τε φρένας.
Γλῶσσαν οὐ τι μιανῶ
ψεύδει, λόγον δ' ἔρῳ ἐπήτυμον ἀλαθεῖ νόῳ.
Χορῶ ὣς ἐνὶ ἀστέρων ἐκπρέπει φαιναὶ Σελάνε,
ὥς ποιμένων ἕτερος οὐ τι κοδίων Κυρίλου !

1) Τὴν ἔννοιαν ταύτην καὶ δι' ἄλλων ὁ ποιῆσας ἐξήνεγκε μετρου καὶ λέξεως πρὸ τῆς φθῆς ταύτης ἐν τῷ παρόντι πολιτικῷ εἰς Πίνδαρον ἐπιγράμματι

Εἰς τὴν ὑψίστην κορυφὴν τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος
ἀνῆλθας πάντων, Πινδारे, τῶν λυρικῶν σὺ μόνος·
ἐκεῖ κατ' ἐγκρίσιν κοινὴν τῆς τῶν Μουσῶν χορείας
ἐλαδες δῶρον τὴν ὥδην παρὰ τῆς Πολυμνίας·
δι' αὐτῆς ὕμνησας θεοὺς ἐκλείσας δεσπότης
πολλοὺς δ' ἀπηθανάτισας ἀνθρώπους ἰδιώτας.
ᾧ πόσοι τὴν μετάρσιον ἐξήλκωσάν σου πτήσιν
μὴ συνορῶντες τὴν δειλὴν χειρσκιάν αὐτῶν φύσιν.
Ἀλλ' ἔπαθον οἱ τάλανες τὸ τοῦ ἱκάρου πάθος·
πεσόντες εἰς ἀπύθμενον ἀποτυχίας βάθος !